

LUCINDA

RILEY

DE ZEVEN ZUSSEN

STORM

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

XANDER

ROMAN

1

DE EGEÏSCHE ZEE

Ik zal zolang ik leef precies weten waar ik was en wat ik deed toen ik hoorde dat mijn vader was overleden.

Ik lag naakt te zonnen op het dek van de Neptune, met Theo's hand in een beschermend gebaar op mijn buik. Op het eilandje vóór ons lag het goudgele, in een rotsige inham genestelde strandje te schitteren in het zonlicht. Het kristalheldere, turquoisekleurige water deed bij aankomst op het zand een halfslachtige poging om golven te vormen en produceerde daar een sierlijk schuimlaagje, als op een cappuccino.

Uit de wind, net als ik, dacht ik.

De vorige avond hadden we bij zonsondergang het anker uitgegooid in de kleine baai van het Griekse eilandje Makáres en waren we, sjouwend met twee koelboxen, naar het strand gewaad. In de ene koelbox zaten de verse sardientjes en de mul die Theo die dag had gevangen, in de andere water en wijn. Hijgend van de inspanning had ik mijn vrachtje op het zand gezet, en Theo had me een luchtig kusje op mijn neus gegeven.

'We zijn schipbreukelingen op ons privé-eilandje,' had hij, met een weids gebaar naar het idyllische decor, verkondigd. 'En nu ga ik op zoek naar brandhout om de vis te bakken.'

Ik keek hem na toen hij naar de kurkdroge, schaarse struiken tussen de rotsen rondom de baai liep. Als je de tengere gestalte van Theo, zeiler van wereldklasse, zag zou je niet verwachten dat hij zo sterk was. Vergeleken met andere mannelijke zeilers met wie ik aan wedstrijden had meegedaan, stuk voor stuk Tarzans met sixpack, kon je Theo beslist klein noemen. En een van de eerste dingen die me aan hem waren opgevallen was dat rare loopje van hem. Hij

vertelde me later dat hij als kind uit een boom was gevallen en zijn enkel had gebroken, en dat de breuk nooit goed was hersteld.

‘Nóg een van de redenen waarom ik voorbestemd ben tot een leven op het water. Als ik zeil ziet niemand wat voor een belachelijke indruk ik maak als ik loop,’ zei hij grinnikend.

We hadden de vis gebakken en daarna onder de sterrenhemel gevreeën. De volgende ochtend zouden we voor het laatst samen aan boord zijn. En vlak voordat ik besloot dat ik nu echt contact met de buitenwereld moest opnemen door mijn mobieltje aan te zetten, om vervolgens te ontdekken dat mijn leven in duizend scherven uiteen was gespat, had ik daar in opperste harmonie naast hem gelegen. En als in een surrealistische droom had ik de film teruggespoeld van het wonder van Theo en mij en hoe we op deze prachtige plek terecht waren gekomen.

Ongeveer een jaar daarvoor zag ik Theo voor het eerst, bij de Heineken Regatta op het Caraïbische eiland Sint Maarten. Het winnende team vierde bij het overwinningsdiner zijn eindzege, en het feit dat Theo Falys-Kings hun schipper was intrigeerde me. Hij was in de zeilwereld een beroemdheid en had de afgelopen vijf jaar bij offshorewedstrijden meer teams naar de overwinning geleid dan elke andere kapitein.

‘Ik had hem me heel anders voorgesteld,’ fluisterde ik tegen Rob Bellamy, een voormalig teamgenoot met wie ik in het Zwitserse nationale team had gezeild. ‘Een beetje sullig, met die uilenbril,’ voegde ik toe terwijl ik zag hoe hij opstond en naar een ander tafeltje liep, ‘en wat loopt-ie raar.’

‘Niet echt de gespierde doorsneezeiler, dat geef ik toe,’ zei Rob, ‘maar hij is een waar genie, Al. Hij heeft een zesde zintuig voor het water, en bij storm op zee zou ik geen enkele kapitein méér vertrouwen dan die man.’

Later op de avond werd ik kort aan Theo voorgesteld. Het viel me op dat hij me met zijn groene ogen met hazelnootkleurige spikkels nauwlettend aankeek.

‘Zo, dus jij bent de beroemde Al D’Aplièse.’

Onder de Britse tongval was zijn stem warm en stabiel. ‘Dat laat-

ste deel van je opmerking klopt, maar volgens mij ben jij hier de beroemdheid,' zei ik, enigszins verlegen door het compliment. Ik deed mijn best om mijn blik niet te laten afdwalen onder zijn onderzoekende blik, en ik zag zijn trekken geleidelijk aan milder worden, totdat hij ineens begon te grinniken.

'Wat is er zo grappig?' vroeg ik.

'Eerlijk gezegd had ik jóú hier niet verwacht.'

'Hoe bedoel je, mij niet verwacht?'

Zijn aandacht werd afgeleid door een fotograaf die een teamfoto wilde maken, dus wat hij daarmee bedoelde ben ik – ook daarna – nooit te weten gekomen.

Sindsdien begon hij me op te vallen bij de sociale evenementen rondom de regatta's waaraan we deelnamen. Hij had een ondefinieerbare energieke uitstraling en een zacht, vlot lachje, waarmee hij ondanks zijn gereserveerde manier van doen mensen voor zich innam. Bij officiële gelegenheden droeg hij, als kniebuiging naar de etiquette en de sponsors, meestal een kaki broek en een gekreukeld linnen jasje, maar met zijn oude bootschoenen en zijn warrige bruine haar zag hij er altijd uit alsof hij net van boord was gestapt.

Bij die eerste paar keren draaiden we voorzichtig om elkaar heen, alsof we danspasjes maakten. We hadden regelmatig oogcontact, maar Theo deed nooit een poging om dat eerste gesprek voort te zetten. Pas zes weken geleden, toen mijn team in Antigua de overwinning opeiste en we die vierden bij het Lord Nelsons Bal aan het eind van de raceweek, tikte hij me op mijn schouder.

'Goed gedaan, Al,' zei hij.

'Dank je,' antwoordde ik, met een goed gevoel omdat wij voor de verandering zijn team hadden verslagen.

'Ik hoor dit seizoen een hoop goede dingen over je, Al. Heb je zin om mijn team te versterken bij de Cyclades Regatta in juni?'

Ik had al een aanbod gekregen van een ander team maar nog geen besluit genomen. Theo zag mijn aarzeling.

'Ben je al bezet?'

'Voorlopig wel, ja.'

'Nou, hier heb je mijn kaartje. Denk erover na en laat het me

tegen het eind van de week weten. Ik kan iemand als jij goed gebruiken aan boord.'

'Bedankt.' Ik zette in gedachten mijn aarzeling al opzij. Je moest wel gek zijn om zo'n kans te laten schieten, deel uitmaken van de bemanning van de 'Koning der Zeeën', zoals hij inmiddels werd genoemd. 'Trouwens,' riep ik hem na toen hij weer wegliep, 'wat bedoelde je laatst toen je zei dat je mij niet had verwacht?'

Hij bleef staan en nam me snel van top tot teen op. 'Ik had je nog nooit persoonlijk ontmoet maar alleen in flarden conversatie over je zeilkwaliteiten horen praten. En zoals ik al zei, ik had niet iemand als jij verwacht. Tot ziens, Al.'

Op de terugweg naar mijn pensionnetje bij St John's Harbour dacht ik terug aan ons gesprek en vroeg ik me af wat me zo fascineerde aan Theo. De zwoele avondlucht streelde langs mijn wangen, de straatlantaarns gaven de vrolijke, kleurige gevels een warme, nachtelijke gloed, en vanuit de verte kwamen de geluiden van ontspannen geroezemoes uit de bars en cafés mijn kant op. Maar het drong allemaal niet echt tot me door, opgetogen als ik was door de overwinning én door het aanbod van Theo Falys-Kings.

Op mijn kamer ging ik linea recta naar mijn laptop en stelde een e-mail op waarin ik zijn aanbod accepteerde. Ik verstuurde hem niet direct maar nam eerst een douche en las hem daarna nog eens goed door. Ik bloosde toen ik zag hoe gretig ik klonk. Ik besloot het bericht op te slaan in de map Concepten en het over een paar dagen te versturen. Daarna ging ik languit op het bed liggen en strekte mijn armen om de spanning en de spierpijn na de wedstrijd van die dag te verlichten.

'Nou, Al,' mompelde ik glimlachend tegen mezelf, 'dat kon wel eens een interessante regatta worden.'

Theo reageerde onmiddellijk op het bericht. Hij was blij dat ik lid van zijn bemanning wilde worden. En precies twee weken geleden stapte ik, tot mijn eigen verbazing zenuwachtig, in de haven van Naxos aan boord van het racevaardig gemaakte Hanse 540-zeiljacht om aan de training voor de Cyclades Regatta te beginnen.

Anders dan bij veel zeilwedstrijden was deze race niet overdreven veeleisend. De deelnemers vormden een mix van serieuze zeil-

lers en weekendfanaten, en met een fantastische zeiltocht van acht dagen voor de boeg langs de mooiste eilanden ter wereld was iedereen in een tophumeur. Als een van de meer ervaren bemanningsleden wist ik dat we een grote kans hadden om te winnen.

Theo had altijd een opvallend jonge bemanning. Mijn zeilvriend Rob Bellamy en ik, allebei dertig, waren wat betreft leeftijd en ervaring de seniorleden van het team. Ik had gehoord dat Theo het liefst talent aantrok dat zich nog in de prille fase van zijn zeilcarrière bevond. De rest van de zeskoppige bemanning was voor in de twintig: Guy, een potige Engelsman, Tim, een relaxte Aussie, en Mick, half Duits, half Grieks, die de wateren van de Egeïsche Zee kende als zijn broekzak.

Hoe graag ik ook met Theo wilde samenwerken, ik had me niet blindelings in het avontuur gestort. Ik had van tevoren zoveel mogelijk informatie verzameld over de raadselachtige ‘Koning der Zeeën’, zowel op internet als door te praten met mensen die eerder met hem hadden gezeild.

Ik hoorde dat hij Brits was en aan Oxford had gestudeerd, wat zijn ietwat bekakte accent verklaarde, maar in zijn profiel op internet stond dat hij Amerikaans staatsburger was, die heel wat keren het zeilteam van Yale University naar een overwinning had geleid. Van een vriend van me hoorde ik dat hij uit een welgestelde familie kwam, van een andere dat hij op een boot woonde.

Wat ik links en rechts ook hoorde waren commentaren als ‘perfectionist’, ‘controlfreak’, ‘niet snel tevreden’, ‘workaholic’, ‘vrouwenhater’. Die laatste typering kwam van een collega-zeilster die beweerde dat ze als lid van zijn team langs de zijlijn was gezet en slecht was behandeld, en dat zette me aan het denken. Maar de overheersende reactie was simpel: ‘Verdomd goeie schipper, absoluut de beste met wie ik ooit heb gewerkt.’

Op de eerste dag aan boord werd me duidelijk waarom Theo door zijn teamgenoten met zoveel respect werd behandeld. Ik was gewend aan schreeuwende schippers die instructies brulden en als slechtgehumeurde koks in een restaurant iedereen uitscholden. Theo’s beheerste benadering was een openbaring. Hij zei niet veel terwijl hij ons uittestte, maar beoordeelde ons vanaf een afstand.

Aan het eind van de dag riep hij ons bij elkaar en legde hij met zijn rustige, stabiele stem feilloos de vinger op onze sterke en zwakke punten. Niets was hem ontgaan, en dankzij zijn natuurlijke gezag hing iedereen aan zijn lippen.

‘En Guy, niet meer stiekem een sigaret opsteken tijdens een wedstrijdtraining,’ eindigde hij met een lichte glimlach, en we mochten gaan.

Guy bloosde tot aan de wortels van zijn blonde haar. ‘Die vent heeft ogen in zijn rug,’ mompelde hij tegen me toen we wegliepen om te douchen en ons te verkleden voor het eten.

Toen ik die eerste avond samen met de rest van de bemanning de deur van het pension uit stapte, was ik blij met mijn besluit om deel uit te maken van het team. We wandelden langs de haven van Naxos, waar het oeroude, door schijnwerpers verlichte kasteel uittoerende boven het dorp met zijn witgepleisterde huisjes en wirwar van steegjes die naar de haven kronkelden. De restaurants aan de haven waren afgeladen met toeristen en zeilers, die genoten van de verse vis en zeevruchten en het ene na het andere glaasje ouzo hieven. In een achterafstraatje vonden we een familientje met wankel rieten stoeltjes en borden in alle soorten en maten. Door de zeelucht en een lange dag op het water hadden we honger als een paard en was het ter plekke bereide eten precies wat we nodig hadden.

Ik stortte me op de moussaka en bediende mezelf van royale porties rijst. Mijn overduidelijke eetlust ontlokte de mannen starende blikken. ‘Wat is er? Nog nooit een vrouw zien eten?’ vroeg ik sarcastisch, terwijl ik nog een *flatbread* pakte.

Theo droeg met een enkele droge opmerking een steentje bij aan de plagerige sfeer, maar verdween na het eten onmiddellijk; hij wilde niet meedoen met de gezelligheid na het eten. Ik volgde hem al snel. Tijdens mijn jaren als beroepszeiler had ik geleerd dat ik maar beter geen getuige kon zijn van de nachtelijke capriolen van de mannen.

Onder de scherpe blik van Theo’s groene ogen waren we in de paar dagen erna al snel op elkaar ingespeeld en werden we een soepel, efficiënt werkend team. En net zo snel groeide mijn bewonde-

ring voor zijn trainingsmethode. Op onze derde avond op Naxos stond ik na het eten als eerste op van tafel. ‘Oké, jongens, ik taai af,’ zei ik, doodmoe na een zware dag onder de blakende Egeïsche zon.

‘Ik ook. Truste, jongens. En morgen geen katers aan boord, alsje-blijft,’ zei Theo, die direct na mij vertrok. ‘Mag ik met je meelopen?’ vroeg hij, toen we buiten liepen.

‘Ja, natuurlijk,’ zei ik, plotseling wat gespannen nu we voor het eerst met zijn tweeën waren.

We liepen door de smalle straatjes met hun hobbelige keitjes terug naar het pension, langs de door de maan verlichte witte huisjes met hun blauwgeverfde deuren en luiken aan weerszijden. Ik deed mijn best om een gesprek op gang te houden, maar Theo hield het bij een enkel ‘ja’ of ‘nee’, en zijn zwijgzaamheid begon me te irriteren.

Toen we in de hal van het pension waren draaide hij zich plotseling naar me om. ‘Je bent echt een intuïtief zeiler, Al. Je laat de meeste teamleden ver achter je. Van wie heb je dat geleerd?’

‘Van mijn vader,’ zei ik, verrast door het compliment. ‘Die heeft me al van kinds af aan mee uit zeilen genomen, op het Meer van Genève.’

‘Ah, Genève. Dat verklaart het Franse accent.’

Ik zette me al schrap voor het onvermijdelijke ‘zeg eens iets sexy’s in het Frans’ waar de meeste mannen op zo’n moment mee kwamen, maar dat bleef uit.

‘Nou, die vader van je moet wel een geweldige zeiler zijn, die heeft met jou als leerling een uitstekende prestatie geleverd.’

‘Dank je,’ zei ik, ontwapend.

‘En hoe vind je het om de enige vrouw aan boord te zijn? Hoewel dit vast niet de eerste keer is,’ zei hij er snel achteraan.

‘Ik denk er niet eens bij na, eerlijk gezegd.’

Hij keek me door dat hoornen brilmontuur doordringend aan. ‘Is dat echt zo? Sorry dat ik het zeg, maar volgens mij doe je dat wél. Ik heb het gevoel dat je dat soms wilt overcompenseren en juist dán maak je fouten. Ik wil je meegeven om wat meer te ontspannen en gewoon jezelf te zijn. Nou, in elk geval welterusten.’ Hij gaf me een kort glimlachje en klom de wit betegelde trap naar zijn kamer op.

Die nacht kriebelden de witte, gesteven lakens tegen mijn huid en gloeiden mijn wangen vanwege Theo's kritiek. Was het soms mijn schuld dat vrouwen in het professionele racecircuit nog een zeldzaamheid – of, zoals sommige mannelijke collega's ongetwijfeld zouden zeggen, een nieuwigheid – vormden? Wie dacht Theo Falys-Kings wel niet dat hij was? Een of andere populaire psycholoog, die links en rechts mensen analyseerde die daar echt niet op zaten te wachten?

Ik had altijd gedacht dat ik dat vrouw-in-een-mannenwereld-gedoe aardig onder controle had, en ik had spottende en zijdelingse opmerkingen over mijn vrouw-zijn altijd geïncasseerd zonder moeilijk te doen. Tijdens mijn carrière had ik een verdedigingsmuur om me heen opgetrokken en twee persoonlijkheden ontwikkeld: de Ally thuis en de Al op het werk. Ja, het was vaak moeilijk en ik had geleerd om me in te houden, vooral als de opmerkingen duidelijk seksistisch waren of als er geïnsinueerd werd dat ik een 'dom blondje' was. Ik probeerde dat soort commentaar zoveel mogelijk te voorkomen door mijn roodblonde krullen strak in een paardenstaart te trekken en nog geen vleugje make-up te gebruiken om mijn ogen te accentueren of mijn sproeten te camoufleren. En ik werkte even hard als elke man op de boot, nog harder zelfs, bedacht ik boos.

Ik was zo verontwaardigd dat ik niet kon slapen, maar ineens herinnerde ik me wat mijn vader ooit eens had gezegd: als persoonlijke kritiek je irriteert, dan schuilt er meestal een kern van waarheid in. En terwijl nachtelijk uur na nachtelijk uur verstreek moest ik toegeven dat Theo waarschijnlijk gelijk had. Ik was 'mehzelf' niet.

De volgende avond kwam Theo op de terugweg naar het pension weer naast me lopen. Hij had dan wel geen indrukwekkend postuur, maar ik vond hem enorm intimiderend en hoorde mezelf struikelen over mijn woorden. Toen ik met veel moeite uitlegde hoe het zat met mijn twee 'persona's' hoorde hij me rustig aan alvorens te reageren.

'Mijn vader – die meestal een heel andere kijk op dingen heeft dan ik – heeft ooit gezegd dat vrouwen heersers van de wereld kon-

den zijn als ze hun sterke punten zouden gebruiken en eens zouden ophouden met proberen mannen te zijn. Misschien zou jij dat ook moeten doen.’

‘Makkelijk praten voor een man, maar heeft jouw vader ooit in een vrouwenwereld gewerkt? En zo ja, zou hij dan “zichzelf zijn”?’ pareerde ik, geïrriteerd door zijn belerende gedrag.

‘Da’s een goeie,’ gaf Theo toe. ‘Nou ja, misschien helpt het als ik je “Ally” noem. Dat past ook veel beter bij je dan “Al”. Oké?’

Hij bleef plotseling stilstaan. We stonden bij de pittoreske haven, waar vissersbootjes zachtjes tussen de grote jachten en motorkruisers lagen te schommelen en de kalme zee met rustgevende geluiden tegen hun romp kabbelde. Hij keek naar de lucht, sperde zijn neusvleugels open en snoof om te checken wat voor weer het de volgende ochtend zou zijn. Ik had alleen oude zeelui weleens zoiets zien doen en moest grinniken bij het beeld van Theo als stokoude, grijze zeebonk.

Hij keek me met een verbaasde glimlach aan. ‘Wat is er zo grappig?’

‘O niks. En als jij je daar beter bij voelt vind ik het prima als je me Ally noemt.’

‘Dank je. En laten we nu maar doorlopen, we hebben onze nachtrust wel nodig. We hebben morgen allemaal een zwaar programma voor de boeg.’

Die nacht was ik weer rusteloos terwijl ik terugdacht aan ons gesprek. En dan te bedenken dat ik meestal sliep als een blok, vooral bij trainingen of wedstrijden.

En in plaats van dat ik iets had aan Theo’s advies maakte ik in de dagen daarna juist talloze domme fouten, zodat ik me eerder een groentje dan een beroepszeiler voelde. Ik was woedend op mezelf en werd goedmoedig geplaagd door mijn zeilmaatjes, maar ironisch genoeg kwam er niet één keer een kritische opmerking van Theo.

Op de vijfde avond voelde ik me zó opgelaten en overstuurd door mijn slordige en voor mijn doen ondermaatse prestaties dat ik zelfs niet met het team mee uit eten ging. Ik bleef op het terrasje van het pension zitten en at het brood en de fetakaas met olijven die

de vriendelijke eigenares voor me had neergezet. Ik verdrong mijn verdriet in de wrange rode wijn die ze voor me inschonk, en na een aantal glazen had ik erg met mezelf te doen en was ik het liefst een potje gaan janken. Ik wilde net nogal wankel opstaan om naar bed te gaan toen Theo het terras op kwam.

‘Gaat het wel goed met jou?’ vroeg hij, en hij duwde zijn bril verder op zijn neus om me beter te kunnen zien. Ik keek naar hem met half samengeknepen ogen en begreep maar niet waarom ik zijn silhouet zo vaag zag.

‘Ja hoor,’ antwoordde ik met dikke tong, terwijl ik snel ging zitten omdat alles waarop ik wilde focussen heen en weer zwaaide.

‘We maakten ons zorgen toen je vanavond niet kwam opdagen. Je bent toch niet ziek?’

‘Nee hoor.’ Ik voelde brandend maagzuur omhoogkomen. ‘Het gaat prima.’

‘Weet je, je kunt het me gerust vertellen als je ziek bent, ik beloof je dat ik het niet tegen je zal gebruiken. Mag ik gaan zitten?’

Ik gaf geen antwoord. Of liever gezegd, ik kon geen antwoord geven, want ik had de grootste moeite om mijn duizeligheid de baas te worden. Hij wachtte trouwens mijn antwoord niet af maar ging in het plastic stoeltje tegenover me zitten.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Niks,’ kon ik nog net uitbrengen.

‘Ally, je hebt een vreselijke kleur. Weet je zeker dat je niet ziek bent?’

‘Ik... Excuseer me,’ zei ik, en ik kwam wankelend overeind. Ik kon nog net de rand van het terras bereiken en gaf op de stoep over.

‘Arme jij.’ Ik voelde een paar handen stevig om mijn middel klemmen. ‘Het gaat helemaal niet goed met jou. Ik help je naar je kamer. Welk nummer is het?’

‘Het gaat... uitstekend met me,’ mompelde ik dom. Ik was mateeloos geschokt door wat me net was overkomen. En dat nota bene onder de neus van Theo Falys-Kings, op wie ik om de een of andere reden dolgraag indruk wilde maken. Het kón niet erger.

‘Kom mee.’ Hij hees mijn slappe arm over zijn schouder en onder de afkerige blikken van de andere gasten sleepte hij me naar binnen.

Eenmaal op mijn kamer moest ik nog een paar keer overgeven, maar dat was tenminste nog in de wc. Elke keer als ik weer tevorschijn kwam stond Theo te wachten, klaar om me weer naar bed te begeleiden.

‘Heus,’ kreunde ik, ‘ik ben morgen weer helemaal in orde, dat belooft ik.’

‘Dat zeg je al twee uur lang, tussen je braakrondes door,’ merkte hij nuchter op, terwijl hij met een koele, vochtige handdoek het plakkerige zweet van mijn voorhoofd veegde.

‘Ga naar bed, Theo,’ mompelde ik versuft, ‘echt, het gaat alweer prima. Ik moet alleen slapen.’

‘Zo meteen.’

‘Bedankt dat je voor me gezorgd hebt,’ fluisterde ik, en mijn ogen vielen dicht.

‘Da’s oké, Ally.’

En in die andere wereld, in die paar seconden tussen waken en slapen, merkte ik dat ik glimlachte en hoorde ik mezelf ‘ik geloof dat ik van je hou’ zeggen, voordat ik wegzonk in vergetelheid.

De volgende ochtend voelde ik me nog wat slapjes, maar een stuk beter. Toen ik uit bed stapte struikelde ik bijna over Theo, die een reservekussen had gepakt en diep in slaap opgekruld op de vloer lag. Ik deed de badkamerdeur achter me dicht en liet me op de rand van het bad zakken. Toen schoot me te binnen wat ik de vorige avond had gedacht, of – jeezus! – had ik het echt hardop gezegd?

Ik geloof dat ik van je hou.

Goeie genade, waar kwam dát nou ineens vandaan? Had ik het soms hardop gedroomd? Ik had me tenslotte vreselijk beroerd gevoeld, misschien had ik zelfs gehallucineerd. O god, dat hoop ik maar, kreunde ik, met mijn hoofd in mijn handen. Maar als ik het niet had gezegd, waarom herinnerde ik me dat zinnetje dan zo levendig? Het was belachelijk en sloeg natuurlijk nergens op, maar misschien dacht Theo wel dat ik het meende.

Uiteindelijk kwam ik enigszins bedremmeld de badkamer uit. Theo wilde net weggaan, en ik durfde hem niet aan te kijken toen hij zei dat hij op zijn eigen kamer ging douchen en me over tien minuten kwam ophalen voor het ontbijt.

‘Echt, Theo, ga jij maar alleen. Ik durf het niet aan.’

‘Ally, je móét iets eten. Je moet je eten een uur lang kunnen binnenhouden, anders mag je de boot niet op. Je kent de regels.’

‘Oké,’ gaf ik met een miserabel gevoel toe. Toen Theo was vertrokken zou ik het liefst onzichtbaar zijn geworden. Nooit eerder had ik zo hartgrondig ergens anders willen zijn dan op dat moment.

Een kwartier later liepen we samen het terras op. De verzamelde teamleden keken ons vanachter de tafel met veelzeggende en besmuikte lachjes aan. Ik had ze het liefst stuk voor stuk een stomp in hun gezicht gegeven.

‘Ally heeft een darmvirusje opgepikt,’ verklaarde Theo toen we gingen zitten. ‘Maar zo te zien heb jij ook je schoonheidsslaapje gemist, Rob.’ De andere teamleden grinnikten naar Rob, die geeneerd zijn schouders ophaalde terwijl Theo rustig verderging over de oefensessie die hij voor die dag had gepland.

Ik zat daar zonder iets te zeggen, blij dat Theo het gesprek op een ander onderwerp had gebracht, maar ik wist heel goed wat de anderen dachten. Maar de ironie was dat ze ernaast zaten, er echt compleet naast zaten! Ik had ooit met mezelf afgesproken dat ik nooit met een zeilmaat naar bed zou gaan, want ik wist hoe snel vrouwen in het gesloten zeilwereldje een bepaalde reputatie opliepen. En nu leek ik zelf zonder enige grond zo’n reputatie te hebben opgedaan.

Ik kon in ieder geval mijn ontbijt binnenhouden en mocht mee aan boord. Vanaf dat moment sloofde ik me uit om iedereen – vooral Theo – duidelijk te maken dat ik niet de minste of geringste belangstelling had voor Theo Falys-Kings. Tijdens de training bleef ik bij hem uit de buurt, voor zover een kleine boot dat toeliet, en gaf hem in eenlettergrepige woorden antwoord. En als hij ’s avonds na het eten opstond en terugging naar het pension, beet ik op mijn tanden en bleef ik bij de rest van de bemanning hangen.

Want, zo zei ik tegen mezelf, ik hóú toch ook niet van hem? Dat moesten ze dus vooral niet denken. Alleen ontdekte ik toen ik iedereen probeerde te overtuigen dat ik zelf niet zo heel erg overtuigd was. Ik merkte dat ik naar hem stond te staren als ik dacht dat hij niet keek. Ik bewonderde zijn kalme, weloverwogen manier van

omgaan met de bemanning en de alerte opmerkingen waarmee hij ons tot een hecht team vormde, dat daardoor beter presteerde. En ik zag dat er ondanks zijn relatief kleine postuur onder die kleren een gespierd en stevig lijf schuilging. Ik keek naar hem als hij, keer op keer, bewees de fitste en sterkste van ons allemaal te zijn.

Elke keer als mijn verraderlijke brein die kant uit wilde, probeerde ik het uit alle macht bij te sturen. Maar het begon me ook op te vallen dat Theo vaak zonder shirt rondliep. Oké, het wás ook extreem warm overdag, maar moest hij nou echt topless naar die wedstrijdkaarten staan kijken?

‘Kan ik iets voor je doen, Ally?’ vroeg hij een keer, toen hij zich omdraaide en zag dat ik naar hem staarde.

Wat ik precies terugmompelde weet ik niet meer, maar ik draaide me met een kop als een boei om.

Ik was opgelucht dat hij niet terugkwam op wat ik die ene avond misschien wel of misschien niet had gezegd, en ik wist mezelf geleidelijk aan ervan te overtuigen dat ik het waarschijnlijk gedroomd had. Maar ik wist wél dat er iets met me was gebeurd wat niet meer terug te draaien was. Iets waarover ik voor het eerst in mijn leven geen controle had. Mijn vaste slaappatroon had me in de steek gelaten en mijn gezonde eetlust was verdwenen. En als het me eindelijk lukte weg te dommelen werd ik overvallen door levendige dromen over Theo, het soort waarvan je bij het wakker worden bloost, en daardoor ging ik me tegenover hem nog stunteliger gedragen. Als tiener had ik weleens liefdesromannetjes gelezen, maar daar moest ik niets van hebben, ik las het liefst pittige thrillers. Maar toen ik mijn symptomen op een rijtje zette moest ik tot mijn spijt constateren dat daar maar één diagnose bij paste: ik was tot over mijn oren verliefd op Theo Falys-Kings.

Op de laatste avond van de training stond Theo na het eten op en zei dat we een geweldige klus hadden geklaard en dat hij goede hoop had dat we de regatta zouden winnen. Toen ik na de toost wilde teruggaan naar het pension merkte ik dat Theo me strak aankeek.

‘Ally, ik wil iets met je bespreken. Volgens het reglement moet er één bemanningslid worden aangewezen dat verantwoordelijk is

voor de eerste hulp. Het stelt niet veel voor, wat papierwerk, een paar formulieren. Wil jij dat doen?’ Hij wees naar een plastic map en knikte naar een leeg tafeltje.

‘Ik heb totaal geen verstand van eerste hulp. En het feit dat ik een vrouw ben,’ zei ik rebels toen we aan het tafeltje gingen zitten, ‘wil niet zeggen dat ik iemand beter kan verzorgen dan de mannen. Waarom vraag je Tim niet, of een van de anderen?’

‘Ally, alsjeblieft, hou op. Het was een smoesje.’ Hij liet me twee blanco vellen papier zien die hij uit de map had gehaald. ‘Oké,’ zei hij, en gaf me een pen, ‘puur voor de vorm, vooral voor jou, voeren we op dit moment een gesprek over jouw verantwoordelijkheden als bemanningslid belast met de eerste hulp. En tegelijkertijd bespreken we het feit dat jij op de avond dat je ziek was, tegen me hebt gezegd dat je van me hield. Feit is, Ally, dat dat gevoel wederzijds is.’

Hij zweeg en ik keek hem vol ongeloof aan om te zien of hij me zat te plagen, maar hij was druk bezig zogenaamd de papieren door te nemen.

‘Ik stel voor dat we ontdekken wat dit voor jou en mij betekent,’ vervolgde hij. ‘Morgen pak ik mijn boot en verdwijnt ik voor een lang weekend, en ik zou graag willen dat je meegaat.’

Mijn mond ging afwisselend open en dicht, waarmee ik waarschijnlijk een prima imitatie van een goudvis gaf, maar ik wist echt niet wat ik moest zeggen.

‘Goeie genade, Ally, zeg alsjeblieft ja. Vergeef me de flauwe vergelijking, maar we zitten in hetzelfde schuitje. We weten allebei dat er iets tussen ons is, al sinds we elkaar een jaar geleden ontmoetten. Eerlijk gezegd had ik na alle verhalen over jou een gespierd man-vrouw verwacht. En daar stond je, met je blauwe ogen en je waanzinnig mooie roodblonde haar, en ik viel als een blok voor je.’

‘O,’ was alles wat ik kon uitbrengen.

‘Dus.’ Theo schraapte zijn keel en ik begreep dat hij net zo nerveus was als ik. ‘Laten we dat doen waar we allebei het meest van houden: samen wat rondlummelen op het water en wat er tussen ons is een kans geven zich verder te ontwikkelen. Vind je dat niks, dan vind je in ieder geval de boot leuk. Die is heel comfortabel. En snel.’

‘Is er verder... nog iemand aan boord?’ vroeg ik, toen ik eindelijk mijn stem terug had.

‘Nee.’

‘Dus jij bent de schipper en ik je bemanning?’

‘Ja, maar ik beloof je dat ik je niet de mast in laat klimmen en je de hele nacht op het kraaiennest laat zitten.’ Hij glimlachte naar me en zijn groene ogen waren vol warmte. ‘Ally, zeg nou maar gewoon dat je meegaat.’

‘Oké,’ zei ik.

‘Mooi. En zou je nu op deze stippellijn je handtekening willen zetten om de deal af te ronden?’ Hij wees met zijn vinger naar een willekeurige plek op het blanco vel.

Ik keek hem even aan en zag dat hij nog steeds naar me glimlachte. En eindelijk glimlachte ik terug. Ik zette mijn handtekening en gaf het papier aan hem terug. Hij keek er even quasiserieus naar en stopte het in de plastic map. ‘Zo, dat is dan geregeld,’ zei hij, extra luid vanwege de collega’s, die natuurlijk mee zaten te luisteren. ‘Dan zie ik je morgen om twaalf uur bij de haven om je bij te praten over je verplichtingen.’

Hij knipoogde naar me en we liepen op ons dooie gemak terug naar de anderen. Een groter contrast dan tussen dat relaxte loopje en mijn op hol geslagen hart was niet denkbaar.